

Annie Fischer

Neîndoielnic, Annie Fischer, marea pianistă maghiară care a concertat în cursul penultimei luni a anului 1973, la București și în câteva centre muzicale ale țării, este o prezență artistică proeminentă în lumea valorilor muzicale contemporane. Cu o carieră răsunătoare, apreciată în Europa, S.U.A., Australia, Canada și Noua Zeelandă, solistă a unor concerte conduse de dirijori celebri ca Mengelberg, Fritz Busch, Klemperer, Ansermet, Karajan, Georg Szell, George Georgescu, Janos Ferencsik, Annie Fischer a apărut în marile Festivaluri internaționale încă din anul 1933, când a cucerit marele premiu al concursului „Franz Liszt”. Elevă a pedagogului-pianist Ernst v. Dohnany, ea ilustrează o excelentă tradiție pianistică ce urcă în timp până la legendarul Liszt. Prin natura ei profund gânditoare și poetic-imaginativă, prin capacitatea intelectuală de cuprindere a celor mai variate stiluri ale trecutului și epocii moderne, Annie Fischer știe să dea o viață intensă partiturilor pe care le înfățișează publicului. Nici un sunet nu are autonomie față de întreg. El se integrează în farmecul fluent al discursului muzical, supus continuu autocontrolului sever al unui fin auz interior. Cîntînd la un instrument abstract, neutral, cum e pianul, ea reușește să captiveze publicul și să-l intereseze în dialogul ei cu marile capodopere ale literaturii pianistice.

Ascultînd-o ca solistă a Concertului în re minor (K. V. 466) de Mozart, ne-am dat încă o dată seama că marea artă a muzicienilor maghiari constă în știința legăturii și trecerii de la un gând muzical la altul, astfel încît discursul muzical cucerește o coerență perfectă și o intensă putere de comunicare emoțională. Agogica ei de vibrantă sensibilitate clarifică sensurile inaparente ale muzicii și emo-

ționează auditoriul. În colaborare cu dirijorul Mihai Brediceanu, care și-a început programul cu o simfonie de tinerețe a lui Haydn, pianista maghiară a trezit energiile latente ale orchestrei, atentă ori de cîte ori descoperă alături de ea, un mare, autentic artist. La ovațiile puternice ale publicului, pianista a răspuns printr-un dar magnific: a executat în supliment „Chaconna” de Haendel, revelînd cu fiecare variație sentimentul de plenitudine și de jubilație pe care le degajă muzica marelui maestru al barocului. Dirijorul Mihai Brediceanu și-a încheiat programul cu o excelentă execuție a Simfoniei a VI-a în La major de Anton Bruckner.

Recitalul susținut de Annie Fischer în fața unei săli arhi-pline ne-a oferit satisfacția unei arte saturate de rafinament și gândire constructivă. Alcătuirea programului, de o exigență supremă, ne-a confirmat încă o dată capacitatea de pătrundere intelectual-emoțională și de redare instrumentală a unor stiluri net diferențiate. Sonatei în do minor (K. V. 457) de Mozart, cîntată cu o suplă energie interioară și cu o volubilă transparență sonoră, i-a urmat Marea Sonată în fa diez minor de Schumann, un amplu poem sonor presărat cu patetice dialoguri și recitative și precedat de amplă și dramatica parte primă — Introdusione — un poco adagio — Allegro.

În partea a doua a programului, contrastul dintre mica Sonată în sol minor, op. 49, Nr. 1, situată încă în umbra muzicii trecutului și marea sonată, de eroică expansiune sonoră, „Appassionata”, ne-a revelat capacitățile mimetice ale unei maestre care stăpînește toate resursele artei sale. Nu putem uita cele trei suplimente, o Nocturnă, un Vals de Chopin și rafinamentul sonor realizat în piesa „En bateau” de Debussy.